

„aan elk een die het in het hoofd krijgt om onderwijs in de muziek te geven, zulks vrij staat, hetzij hij ertoe berekend of een stumper is.” Diep is hij er van overtuigd, dat in alle opzichten competente leermeesters van noode zijn. Deze immers kunnen ervoor zorgdragen, dat het aanzien van den kunstenaar en met hem dat van de muziek stijgt. Theoretische kennis acht hij minstens gelijkwaardig aan technische vaardigheid. Als practisch werkend musicus heeft hij het immers te veelvuldig ondervonden, hoezeer juist eerstgenoemde kennis tot een grooter begrip en inzicht in de muzikale structuur van een werk kan leiden. Deze universeele geest gaat uit van het standpunt, dat niet slechts de partituur, doch ook het wezen der muziek, het hoe en waarom van groote waarde is. Voor het forum van een aandachtig toeluiserend auditorium, verkondigt de didacticus Van Bree de stelling, „een kunstenaar behoort na te denken over zijn kunst. . . . de voortbrengsels in het door hem beoefende kunstvak gade te slaan en onderling te vergelijken.” Waarlijk, het is alsof een modern pædagoog het woord tot ons richt.

Zich diep-innerlijk zeer duidelijk bewust van zijn zending, gaat Van Bree zijn weg tot veredeling en verbetering van ons nationaal muzikleven. Heeft menig kunstenaar zijn ideaal zien versplinteren op niet-begrijpen en zelfgenoegzame burgerlijkheid, de Europeesche strooming, de Romantiek, heeft zijn streven wonderwel opgevangen. Psychologen zoowel als historici hebben met tal van bewijzen kunnen aantoonen, dat, zooals Glöckner beweert, tijdens de Romantische beweging de muziek van alle psychische en intellectueele energieën de leiding nam. De muziek gaat als een „Abbild einer metaphysischen Wirklichkeit” alle tijdsuitingen beheerschen. De gedachte, theoretisch doorgevoerd tot Schopenhauer, dat de muziek de hoogste en diepste van alle levensuitingen is, vindt algemeene waardeering.

Aarzelend en moeizaam, daar de stemming van onbevredigdheid, de geest van opstandigheid ontbraken, doet deze cultuurstrooming zich bij ons gelden. De weerslag van de Romantische mentaliteit, haar groote vereering voor de muziek, is voor het werken van Van Bree van onschatbare waarde geweest. Wat hij misschien alleen niet had kunnen volbrengen, wordt mede verwezenlijkt door de tendentie van deze periode. De tijd is rijp voor het door Van Bree gekoesterde ideaal. Men begint zich bewust te worden van de hooge ethische en æsthetische waarde der muziek. In den spiegel der contemporaine literatuur valt het ons gemakkelijk de veranderde zienswijze te demonstreeren. Doch niet slechts in abstracten zin is deze kentering te constateeren. Ook door de oprichting van de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst, met haar vele onderafdeelingen, en van de